

Πολλή βουά, λίγο νερό (ἐπὶ μεγάλου θορύβου ἄνευ ση-
μαντικῆς ἀποτελέσεως, ἐκ μεταφ. ἐλαχίστης βροχῆς κα-
τόπιν ἰσχυρῶν βροντῶν) Κίτ. Συνών. βούησι, βουη-
τός 2 γ, βούισμα 1. β) Ἐπιρρηματ. ταχέως (ἐκ τῆς ἐν-
νοίας τῆς παραγομένης βοῆς ἐκ τοῦ ταχέως κινουμένου
πράγματος) Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Ἀργ. Ἀρκαδ. Βούρβουρ.
Καλάβρυτ. Λάσι. Ὀλυμπ. Σουδεν. Τριφυλ.): Τὸ νερὸ πάει
βουή (ρᾶει μὲ μεγάλην ὀρμήν) Σουδεν. Τὰ λυκοκάντζαρα
ἐρχόντανε βουή (ἐκ παραδ.) Τριφυλ. Νὰ πᾶς βουή Ἀν-
δροῦς. Ἡρθε βουή ἢ τῆς βοῆς Βούρβουρ. γ) Ὡς
σχελιαστικὸν ἢ θαυμαστικὸν ἐπιφών. Θήρ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ. Γαλανᾶδ.) Πάρ. (Λεῦκ.) κ. ἄ.: Βοή, εἶδα μοῦ λέει
νὰ κάμω! Γαλανᾶδ. Ὡ βοή, ἐξέχασα! Ἀπύρανθ. Βουή μ!
Λεῦκ. 3) Ὁ ἐκ τῆς πτήσεως τῶν ἐντόμων βόμβος Πάρ.
κ. ἄ. Συνών. βουητός 2 δ. 4) Ἡ ἐνεκα ἐρεθισμοῦ τοῦ
ἀκουστικοῦ νεύρου ὑποκειμενικὴ ἀντίληψις βόμβου εἰς τὰ
ᾧτα σύνηθ.: Αἰσθάνομαι βουή 'ς τ' ἀφτιά μου σύνηθ.
Τ' ἀφτιά μου ἔχουν πολ-λὴν βοήν Κύπρ. Βοή 'ς τ' ἀφτί σου!
(ἀρά) Βιθυν. Συνών. βουητός 2 ε, βουῖσμος 3.

β) Μεταφ. 1) Κακὸν ἄγγελμα Λήμν. κ. ἄ.—Πο-
λυλ. Διηγ. 71: Π' νὰ πᾶς 'ς τοῦ στρατοῦ κί νὰ μὴ γυρί'ς,
μόν' νὰ μὴ φέρ'να δ' βουγὴ σ'! Λήμν. Ἀπλώθηκε ἡ φο-
βερὴ βοή ἐπάνω κάτω εἰς ὅλες τοὺς γειτονίγες ἸΠολυλ. ἐνθ'
ἀν. β) Κακὴ φήμη Ἡπ. Κυδων. Πελοπν. κ. ἄ.—Λεξ.
Μ'Εγκυκλ. Πρω.Δημητρ.: Ἡ βγι ἢ βουγὴ τ'ς (ἡ βγι=διε-
δόθη) Κυδων. Ἄλλοι 'ς τὴ γυναικα τοῦ τῆς βγι βουή
Λεξ. Δημητρ. γ) Ἀτύχημα, συμφορὰ Ἡπ. Κύθν. Λέσβ.
Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ. Τρίποδ.) Νίσυρ. Πελοπν.
(Ἀνδροῦς. Παππούλ. Τριφυλ.) Σίφν. Σκῦρ. Στερελλ.
(Ἀράχ.) κ. ἄ.—Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω.Δημητρ.: Ὡ, βοή
τοῦ μοῦ 'ρθε! Ἀπύρανθ. Κάλλια νὰ σοῦ 'ρθε βοή παρὰ
νὰ σε τσακώσω Τρίποδ. Μαύρη βοή νὰ σοῦ 'ρθε! (ἀρά)
Νίσυρ. Βουγὴ νὰ σε βρε! Λέσβ. || Φρ. Θὰ τοῦ κάμω τὴ
βουή του (θὰ τὸν τιμωρήσω σκληρῶς) Παππούλ. || Ἀσμ.

Παράτα με, Ἀλεξαντρή, κ' ἐγὼ 'χω τὴ βοή μου,
ν' ἀκούω λόγια ἄκαρπα δὲν τό 'χει ἡ λοί μου

Μύκ.

Βοή νὰ σοῦ 'ρθε, κυνηγέ, μὲ τὰ λαγωνικά σου!
Σκῦρ. 2) Καλὴ φήμη Κάρπ.—Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.:
Παροιμ. Βοή τοῦ βγι τοῦ θεριστῆ κ' ἄς πέση κ' ἄς κοι-
μᾶται (ὅταν τις ἀποκτήσῃ φήμην, δύναται καὶ ν' ἀμελῇ
τὰ καθήκοντά του) Λεξ. Δημητρ.

βούησι ἢ, Κάλυμν. Χίος.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. βόησις. Ἡ τροπὴ τοῦ ο εἰς
ου κατὰ τὸ βουή, βουῖζω κττ.

1) Βουή Α 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἡ βούησι τῆς θάλασ-
σας Κάλυμν. 2) Διαθρύψις Χίος: Παροιμ. Ὁ κόσμος
τό 'χει βούησι κ' ἢ γραῖα κρυφὸ καμάρι (ἐπὶ πράξεως ἐπι-
μέπτου γνωστῆς εἰς πάντας, νομιζομένης ὁμῶς ὡς ἀπορ-
ρήτου ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου).

***βουητερά** ἐπίρρ. βοηχτερά ΝΣαντοριν. Ἀγγελο-
κρούστ. 16.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βουητερός < βουητός, παρ' ὃ καὶ
βοηχτός.

Γοερῶς: Βοήθεια! στρέφησε ξακολουθῶντας βοηχτερά
ἢ καπετάνισσα.

βουητός ἐπίθ. βοηχτός ΠΠαχριστοδ. Χριστούγενν.
Θράκ. 17 (ἐν Ἀρχ. Θρακ. Θησαυρ. 3) βοητός ὁ, Ἴων.
(Σμύρν.) κ. ἄ. βοετός Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ.
Χαλδ.) βουητός σύνηθ. βοηχτός σύνηθ. βουχτός Λέσβ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

βοητὸ τό, Ἴων. (Σμύρν.) Κρήτ. (καὶ βοηχτός) Χίος κ. ἄ.
βοηχτός κοιν. βουητός Ἀνδρ. βουχτός Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. βοηχτός=ὁ μεγαλοφώνως ἀδό-
μενος.

1) Ἐντονος, ἰσχυρός, ἐπὶ ἤχου ΠΠαχριστοδ. ἐνθ'
ἀν.: Οἱ γερόσφυλλοι... μέσα 'ς τὴν ἔρημη σιγαλὰ ἀφί-
νουν... ἀλυχτίσματα βοηχτὰ ποῦ ἤχουν 'ς τοὺς πλαγίγες τῶν
βουνῶν. 2) Οὐς. α) Κραυγὴ Ἡπ. Στερελλ. κ. ἄ.:
Φρ. Βάζω τὰ βουχτὰ (ἀρχίζω νὰ φωνάζω) Ἡπ. β)
Ἀναστεναγμός Στερελλ. (Αἰτωλ.) γ) Βουή Α 2, ὁ ἰδ.,
σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.):
Ὁ ἄριος βουητός τοῦ ἀνέμου=τῆς θάλασσας κττ. σύνηθ.
Ἐξῆβεν ἔναν βοετός Τραπ. || Ἀσμ.

Τὴ θάλασσαν τὸν βοετὸν ἀκούω καὶ τρομάζω,
τὰ ἔμορφα τὰ κόραδα 'λέπω κ' ἀναστενάζω
(κόραδα=κοράσια, 'λέπω=βλέπω) Κερασ.

Ἔστραψεν καὶ ν-ἐβρόντεσεν κ' ὁ κόσμος ἐχαλάει
κ' ἄσ' οὐκ ἀγνὸν τὸν βοετὸν ὅλεν ἢ γῆ ἐλλάει

(ἀγνόν=περίεργον, ἐλλάει=ἡλλάγη) Τραπ. δ) Βουή Α
3, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Βουρβουρ.): Τὸ βοηχτὸ τῶν μελισσῶν
ε) Βουή Α 4, ὁ ἰδ., πολλαχ. ζ) Θόρυβος Ἰκαρ.:
Τὸ νερὸ πέφτει 'ς τὸν ἐγκρεμὸ κ' ἀφίνει ἕνα μεγάλο βου-
χιατό.

βουθηλεία ἢ, Καλαβρ. (Καρδ.) βουθονλεία Κα-
λαβρ. (Χωρίο Βουν.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) βουθονλεία Κα-
λαβρ. (Μπόβ.) μπουθονλεία Καλαβρ. (Κοντοφ. Μπόβ.)
Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. βουθηλεία, ὁ ἐκ τῆς ἐκφράσεως
βοῦς θήλεια.

Θήλεια βοῦς, ἀγελὰς ἐνθ' ἀν.: Γνωμ. Βόδια γὰ ἐρ-
γασία καὶ βουθονλείες γὰ σποριά (διὰ τὸν ἄροτον χρει-
άζονται βόες ὡς ἰσχυρότεροι, ἐνθ' διὰ τὴν σπορὰν ἀρ-
κοῦν καὶ ἀγελάδες) Ἀρκαδ. Τί θέλει μουσκάρι καλό, νὰ
μὴ ἀρμέγῃ τὴν μπουθονλεία (ὅποιος θέλει κτλ.) Μπόβ.

βούι ἐπιφών. Πόντ. (Κερασ.)

Λέξις πεποιημένη.

Ἐκφράζει σχελιασμόν: Βούι βούι, ντό πόνος ἔν' ἀφοῦτο!
(τί πόνος εἶναι αὐτός). Βούι, ἐπάνεσα! || Φρ. Ἐπῆρεν ἀτον
τὸ βούι βούι (τὸν κατέλαβεν ἀμηχανία). Συνών. ἀλλοί-
μονο, βάι.

βουῖζω, βοῶ λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Εὐβ. (Κά-
ρυστ.) Κρήτ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ.)
βογάω Κεφαλλ. βουῶ Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ. κ. ἄ.)
σβουῶ Κύθν. βοῖζω πολλαχ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ.
(Ζησιν. Ὀφ. Σούρμ.) βοῖζον Τσακων. βοῖζω Πόντ.
(Σαράχ.) βοῖζω κοιν. καὶ Πόντ. (Σταυρ.) βοῖζον βόρ.
ιδιῶμ. βουγίζω Πελοπν. (Λεντεκ.) κ. ἄ. βουγίζον Κυ-
δων. Λέσβ. βουῖζω Ἴων. (Σμύρν.) βουῖντζω Κάρπ.
βουῖν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) βουῖζον Στερελλ. (Παρνασσ.)
Μέσ. βουῖζομαι Ἰκαρ. Ἀόρ. ἐβόξα Πόντ. (Ὀφ. Σούρμ.
κ. ἄ.) ἐβόξα Πόντ. (Ὀφ.) ἐβόαξα Πόντ. (Χαλδ.) Ἀπαρ.
βόξαινα Πόντ. (Ὀφ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. βοῶ. Διὰ τὸν μεταπλασμόν ἰδ. ΓΧατζιδ.
MNE 1,275.

Α) Ἐνεργ. 1) Φωνάζω, κραυγάζω λόγ. σύνηθ. καὶ
δημῶδ. (Ζησιν. Κερασ. Ὀφ. Σαράχ. Σούρμ. Τραπ.)—ΑΚαρ-
καβ. Ἀρχαιολ. 181: Τοὺς βόησε νὰ κατεβοῦν ἀπὸ τ' ἄλογα
ΑΚαρκαβ. ἐνθ' ἀν. Βόα, ἂν ἔρται σε νόστιμον (φώναζε, ἂν
σ' ἀρέσῃ) Κερασ. Ὁδᾶντο βοῖζες; (ὁδᾶντο=διατί) Ζησιν.
Ἄν εἶχα βόξαινα, εἶδεν ἰδᾶναι με (ἂν εἶχα φωνάξει, θὰ
μὲ ἔβλεπε) Ὀφ. Τὸ κορίτ' τὸ ἔτουνε ἀπᾶν' 'ς σὸ δεινρὸ
ἐβόξαινε καὶ ἔλεγε τὴ γρά (ἐκ παραμυθ.) Σούρμ. || Φρ. Φωνή

ΤΟΜ. Δ'—8